

ג'ליון מס' 47

מומלץ להדפס את העלוון ליראת שבת

ראש הישיבה

נקודה מתוך "לחיות עם פרשת השבוע"

חשיבות להופיע את הצדיק, אבל חשוב לעשות זאת בלי כעס ורצון لنוקם, אלא בצורה עניינית ונקייה.

משמעות הזוהר הקדוש:
"פסקוק זה העמידו ביוסף הצדיק, שלא רצה לשלם רעה לאחיו בשעה שנפללו לידו. קוה לה' ויוושע לך", משום שהוא היה יואר את הקב"ה, שכתרבו: 'זאת עשו וחיו את האלקים אני יואר', והוא היה תמיד מחהך לקב"ה".

נתאר לעצמנו את יוסף, רגע אחורי שאחיו זרקו אותו לבור מלא בנהרות ועקרבים. מה הוא אומר לעצמו? רבים היו אומרים: אם רך האחים יפלו לידיים שלי – אני אנוקם בהם על כל מה שעשו.
אבל יוסף לא חשב על האחים אלא על הקב"ה. הקב"ה עשה כאן משהו, והוא מחהך לקב"ה, לראות לאן הוא מוביל את המיצאות ואת יוסף בתוכה. גם כשהוא בבור, הוא חשב: מה הקב"ה עשה לי, ולא: מה האחים עשו לי.

קורה לה' ווועש לך". אדם שמסוגל לחברו רואה את הנוכחות האלוקית בחיו. המחלילה באה מאמונה בה', שהוא שולח אליו כל המקרים והפיגועים, ולכן הוא מקהה לה', ואני לו כעס כלפי האדם שפגע בו. המחלילה הוו מביאה ישועות. זה עובד. אם מישחו פוגע בכם, תגידו לעצמכם: תודה רבה שפצעת בי. חיכיתיشمישחו יפגע בי, כדי למחול לו, משומ שאני זוקק לשועה גדרה.

וז לא "סגולאה", אלא אמונה בנוכחות האלוקית בחיו של האדם. יוסף מחול לאחים, וזה הביא ישועה לכל עם ישראל. המחלילה יכולה לפעול ישותות לא רק לאדם הפרטיא אלא גם לכל נקהה לה', ובעה נזכה לשועות.

השיעור הועבר בתאריך ד' טבת ה'תשפ"ב
השיעור המלא נמצא באhoroth haYeshiva

חול רואים את המפגש בין יהודה לישף כ"מלוחמת עולם" – התחרחות זו היא בעלת השכלות לדורי דורות על עם ישראל ועל העולם כולו. השורש של התפקידים השונים של משה בןヨוסף ומשיח בן דוד – מצאצאי יהודה, נמצא בפרשנה שלנו. הזוהר הקדוש בפסקוק ממשיל (כ', כ"ב): "אל תאמיר אשלמה רע קונה לה' וויעש לך".
אל לו לאדם לחשוב על כך שהוא ישם רע לאדם אחר. גם אם מגיע לו – אל תשלם לו רע אלא קוה לה'. עירק להבין שיש לך "עסק" עם הקב"ה ולא עם אדם זה או אחר. כל הממציאות שסבירות אותך, גם הפגיעה שנגעתך – אלו הם שליחים שהקב"ה שלך. לכן אל לך להකפיד או לכעס, וכחווצה מכך לשלם רע. קוה לך' ותראה ישועות. כך אמרו בזוהר הקדוש על הפסוק (ח"א מקיז, ר"א ע"ב, בתרגם):
דבר אחר, אל תאמר אשלה רע', כמו שכותוב: 'משלמי רעה תחת טוביה', למי שעשה לו טוביה לא ישלם לו רע, משומ שכתוב: 'משיב רעה תחת טוביה לא תמוש רעה מביתו'. ואפלו למי שעשה לו רעות – אין לו רעה תחת הרעה שעשה לו, אלא קוה לה' ווועש לך".

מצוי מאד, שעושים לאדם טוביה והוא משיב רעה. הוא לא רוצה להרוויש נצרך, ולכן הוא צריך להראות שהוא בעצם לא צריך את הטובה שעשו לו. לכן הוא משיב רעה, כביכול אין משמעות לכך שעשו לו טוביה.
ambil על כך הזוהר הקדוש את הפסוק: "משיב רעה תחת טוביה לא תמוש רעה מביתו". ה' יישמור.
לפעמים אדם אומר: מה, אני פראייר? עשו לי רעה ואני אשתחו? חשוב להציג, שאת הצדיק צריך להוציא לאור. אם מישחו פגע מבהינה ממוניות – יש לתבעו אותו בבית דין. מותר ואף צריך לפעול בצדקה כדי להוציא את הצדיק לאור. אבל חשוב להימנע ממשקעים, מכעס וצדומה. פעמים בנות, אדם משקיע את עיקר האנרגיה בкус, קנאה ונקמה, ולא ברצון שהצדק יופיע בעולם.

פנני הדר הימי עלי ספרי דף ס"ו ע"ב (הדף הימי של יום שישי בשבוע), ניתן למצוא מוסר מסוימת באתר בשם:
<https://yesmalot.co.il/9286/>. קישור לשיחה: "הסתכלות פנימית בחינוך". השיחה ניתנה בתאריך כ"ג חשוון תשס"ג. הבחירה ניתנה בתאריך ד' טבת ה'תשפ"ב

פינת הילדים

נשיות חיוף כשרה וכרכן!

(לאחר מציאת המושג בkowski בשולחן שבת מאבמא להרחב על המושג שמצוותם)

רשותם נטה...
רשותם נטה...

"ובעשרה חמורות נושאים מטיב מצרים מרמזו שיזכיאו הקדושה וטוב שבקליפת מצרים, היינו מענין קליפת התאווה. כי מספר עשרה מרמז הענין כולם מרשעו עד קצה الآخرון"

(רב צדוק הכהן מלובלין, "פרי צדיק", פרשת ווגש, ט')

רבות כבר סופר לאחרונה על גדלוֹתו בתורה ועל השפעתו הרובה של הרב דרוקמן על כל כך הרבה אנשים. אשותו מספר סיפורים שחוויות עם הרב כפUIL בבני עקיבא ובעירו בתנועה העולמית.

הפעם הרואה שפגשתי את הרב דרוקמן היהת בשיחה שהוא העביר לקבוצה של שליחי בני עקיבא שיצאו לשילוח ברוחבי ברית המועצות לשעבר. הרוב הדגיש לנו כמה אסור לומר על אף יהודי ושתקפינו לעוד

את כולם לעלות לארץ. עמייחי פשין ואני יצאו נציגי ישיבת מעלות לשילוחות בובכה. במשך חודשי השילוחות פגשנו יהודים מרחוקים שהיה

על סף ניתוק מעולם היהודי במסגרת של חתוניה היהודית. לשם כך, לדוגמא, שעದנו חתונות בין יהודים במסגרת של חתוניה היהודית.

המחנה כדי שהחניכים יראו ויחושו את הייחוד שבקן. באחת הערימות בה

שהו נציגי ישיבת אויר עצין היו זוג יהודים שתכננו להתחנן אך לא חשבו כלל על חתוניה היהודית. לא היה שום רב באוצר שיכל היה לעורם להחפה וקידושין.

הרוב דרוקמן הנחה את השילוחים לחתו את הזוג, כאשר הוא הוביל את החופה בשיחת טלפון מהארץ והשליחים ביצעו את החופה והקידושין בפועל. כך צכו עוד זוג להינשא כדת משה וישראל.

הרוב דרוקמן יצא עם משלחת פעילי התנועהamus בפולין. דמותו הרוחנית וסיפורי האיש הפקו את המשען למרגש ומיוחד במינו. במיוחד זכור לי שבמשך השעות הארוכות של הנסיעות באוטובוס הרוב התפנה לשบท עם כל מי שرك בקש להתייעץ. כך זכינו להתייעצויות ארוכות ומשמעותיות וגילינו עד כמה הרוב מבין ומנתה לעומק כל סוגיה חינוכית.

באחד הבקרים לאחר התפילה ניגש אליו הרוב וביקש את התפילין של ראש שלו, והוא הקטין לי את הרצועה ומספר לי שגם מעתה הוא מדי פעם מקטון את הרצועה זהה כנראה בגלשן אחד נהים חיכמים יותר...

מספר חודשים לאחר מכן שיעורו את החופה כי זכתי שהרב מחתונה. לא ביקש ממנה שיעורו את הרב דרוקמן אך האמת שהשבתי שהוא לא יגע.

אמנם הזמן היה והירק תחת החופה. הרגשות והחוות האיש שהוא הקרין היו קסם מיוחד ואפויו.

כשהיהתי בשליחות באורה"ב, חשבתי לננות לפנות לרוב דרוקמן ולהזמין אותו לשבת של סמינר עם חברי התנועה. הופתעתלי לטובה כשהרב הסכים לבוא, והוא הזכיר לי sogar הוא היה שליח התנועה באורה"ב, וברור שהוא יבוא להמשיך את השליחות זו. הרוב אכן הגיע וסחף את החניכים ברכחו הגדולה.

המסר של עלייה לארץ היה כל כך חזק וברור בפיו, ולמדתי ממנו לא להתבזבז בדבר עלייה בכל החלטותיו. כשהרב דרוקמן לימד את החניכים בערב שבת לשיר "נרגנה ביושעטך" היישועה נראתה לכולם משמחת ואmittiyת מתמיד.

"רב תנועת בני עקיבא" לא היה רק תואר של כבוד, אלא משמעותה של חבר בתנועה. רק על עצמו, ולמרות עיסוקו הרובים הוא התאמץ והגיע לפעלויות רבות

כשביקשנו ממנה להעביר שיחות ולהשתתף בדיונים, להקשר שליחים ולפוגש מדריכים הוא מעולם לא סייר. כאשר הגיע לדינום בהשתתפות חיניכים הוא שמח ללבוש חולצת תנועה ולהשתתף בדיון אחד החברים מונמיין – בין אם דעתו התקבלה ובין אם לא.

הרוב דרוקמן זצ"ל חזר והציג פעמים רבות את הסברו לפסקוק "בשוב ד' את שיבת ציון, היינו בחולמים" (תחלים קכ"ג, א'). הרוב הסביר שבזמן הגולה אנחנו עלולים לש�� בחלום בהקץ ולא להבין שהמציאות היא ממש הגשמה חלום. לכן עליינו להתעורר ולפעול בכל כוחנו להגשמת חזון הנבאים ולהביא את עם ישראל הביתה.

בעור חינכי התנועה העולמית והיית שמח אם היינו מצליחים לסכם את התפיסה הערכית של התנועה בעמדת אחד ולא רק בחוברת אורוכה של מאמרם. הרוב דרוקמן נעה מידי אתגר ולאחר כמה שבועות קיבלה ממנה מאמר של עמוד אחד ברור ומפורט שפורסם לכל חברי התנועה בעולם.

קצרה הירעה מלחשיך ולפרט את כל פועלו המשמעותי של הרב. אין ספק כי הוא ייחס לכל אדם, ובמיוחד לחיניכי, מדריכי ופעילי התנועה שכח אהב.

אלן פרידמן מתגורר במדינתין, הגיע בשילוחות באורה"ב ומתגורר בניו ג'רזי ממשש בשליח החינוך של הסתדרות הציונית העולמית בעקבו אמריקה

הרויה מנדיין | מחזור כ"ז

"כ"י ארקה לנו הישעה, ואינו קץ לימי קרעה.
דקה אקמן בצל(Claim), קקס לנו רוחה שבאה."

ואכן קם רועה לתוקופתנו, מ"ר הרוב חיים מאיר דרוקמן צ"ל – מנהיג של דור. רועה עמו, רועה החיזות הדתית, רועה לימוד התורה, רועה ההייבות התתיכונית, האלפנות וישבות ההסדר, רועה החתישות וגוש אמונים, רועה מרכז י"ב"ע ותנועת הנוער בני עקיבא, רועה החסד, רועה ורואה את כלנו.

נזכרתי בשורה זו, מהבית האחרון של המזמור "מעוז צור"
לא רק בשל ההקשר לחג החנוכה בו לויינו את הרוב בדרכו האחרון. צפיתי ברטון שהופץ מיד לאחר הלויון של הרוב. בסרטון שהוחזאה ישיבת אויר עפני כמנה כנהר 1000 שנות גלות היה אפשר להגיד 'אין קץ לימי הרעה...'. היום חביבים להגיד: 'יש קץ לימי הרעה'."

התחלתה לשיר עם התלמידים את הבית מהמזמור עם ה"תיקון" שביקש הרוב: "...יש קץ לימי הרעה". הרוב, שם קץ לימי הרעה – בהנחתו, במשינו, במשמעותו – שראה ונצל מהשואה האומה ואשר הוביל את גאותם עם ישראל בארץ. הוא זה שזעוק "יש קץ לימי הרעה".

לפנינו בשניים התחלתי לעבוד במרכז ישיבות ואולפנות בני עקיבא. רק אז הבנתי איזו זכות גדולה לארגון שזהו מנהיגו. איזו זכות גדולה לדור שזהו רבנו. איזו השפעה ועומק מקרין הרוב החוצה בכל שיחה, דרשאה או אירועו בו, זכתי לשמו מדבריו. רוחו הייתה שם בכל צעד או פעולה, משפיעה ומכוונת.

לפנינו בספר שבועות חגנו לרוב יום הולדת 90 בבענין האומה. אירוע שבנו נטלנו חלק אלפי אנשים אשר באו להזכיר ולכבד את פועלו ומעשי. ישנו גע שייצרב לעד בזכרוני. הרוב עלה במאה בצעירותה הכה אופינית לו ואמר בדמיות: "האמינו לי שאני נרגע לראות את כולכם... אבל יחד עם זה מצטרע על כל הטרחה שלכם... מה קרה?" מלאו ל-90 שנה? אבל אם לטרחה הוא יש ערך כליל, אם זה מסrix לעם ישראל, יש זה ערך. אני חי בשבל שיעשו לי דברים שוויספו לעם ישראל. אני לא חי בשבל שיעשו לי יום הולדת, אלו לא החיים, אני חי משום שאני צריך לעשות טוב עם ישראל..."

זה הרוב דרוקמן במתכונת: חיים למען עם ישראל, פשوط, אמת, צניעות ומניגיות כה עצומה. אני מאמין כלכלו שנדע כל אחד בתחומו ובחייו לkiemים ולמלא, לפחות במשחו, את הczowa הגדולה ואת החלל הגדל שהשאר לנו הרוב חיים מאיר דרוקמן זצ"ל. תהנא נשמה צורחה לצורך החיים.

מני לנדיין מתגורר באקלינה ומשמש כמנהל הנכסים של מרכז ישיבות בני עקיבא ומנכ"ל י"ב"ע רעננה

ראש הישיבה

אי אפשר לנתק את האיש מהדו. הם הולכים ביחד. להכיר את המציגות שהיתה אחורי הקמת המדינה וארעות שנים אחר כך. באותו תקופה בן גוריון אמר: "עם הדתיים אין צורך להילחם, וזה בין קץ תופעה שהולכת ונגמרה". זו הייתה המציאות.

הרוב דרוקמן זצ"ל כמדריך שבט "איתנים", שהיום לא מעת מרים גודלים בישראל, שלח את חיניכיו לישיבת כרם ביבנה שאווזה הוקמה ואחר כך הילכו לישיבת מרכז הרוב. זה היה חדש עצום. הכל היה בזכות הנקדחה המרכזית שאווזה ביביא הרוב דרוקמן: "חחים כשליחות".

מתוך שיעור שהעבր ביום ורבי החזרו השיעור המלא עללה לאחר הרישיבה בקרוב

